

os saavel det Familieliv som den Deltagelse i det almindelige Studenterliv, som vi for en stor Del maatte undvære. Saa blev da vor Forening grundlagt den 20. Marts 1892 med et Antal af femten Medlemmer. Nogle af os frygtede uægtelig, at vi herved skulde udelukke os fra de øvrige Studentersammenslutninger; men denne Ængstelse kan vi nu, efter en Aarrækkes Erfaring betegne som ugrundet. Siden den kvindelige Studenterforening blev stiftet, har mange af dens Medlemmer, navnlig i Stockholm, hvor de fleste af os opholder os, været aktive Medlemmer af *Hejmdal*, *Verdandi*, *Det kristelige Studenterforbund* og lignende Foreninger.

Vor Forening har en Stipendiefond, holder Diskussion og Foredrag, foranstalter botaniske Ekskursioner, lejlighedsvis baade til Lapland og Vestalperne. Møderne afsluttes sædvanlig med en lille Selskabelighed, hvortil der ikke sjælden indbydes Gæster, f. Eks. Lærere fra Upsala eller Stockholm, Medlemmer af „Fredrika-Bremer-förbundet“, som altid har vist Foreningen den venligste Interesse, eller nogle Professorfruer og andre af dens ældre Velynderinder.

Til større Højtideligheder, saasom Kongejubilæet i 1897, har Foreningen altid indbudt Gæster fra andre Universiteter. Ved sidstnævnte Lejlighed deltog ikke mindre end 50 kvindelige Studenter i Festtoget til Stockholms Slot; nogle af os var ogsaa med i Processionen ved Viktor Rydbergs Begravelse, og der er sædvanlig et Par kvindelige Rækker i Studenternes Tog op til Slötsbakken i Upsala, Valborgaften. At man ved saadanne Lejligheder som ogsaa ved de af Kvinder ivrig besøgte Studentermøder med kristeligt Program bærer Studenterhue, er en Selvfølge. Ellers har de kvindelige Upsalastudenter baa- ret deres hvide Huer eller ladet være, alt efter hver enkelts Lyst og Smag. Der er Folk, som ikke synes om, at unge Piger bærer en saadan „mandlig“ Hovedbedækning, og jeg har en Gang i en Biografi over en fremragende svensk Kvinde set hende rost, fordi hun aldrig „faldt som Offer for den Fristelse at bære Studenterhue“. Indvendingerne har altid mest været rettede mod Skyggen paa Huen; i Helsingfors har man en Tid haft en særlig Studenterhue for Kvinder, men igen opgivet den. Nu bærer de nybagte kvindelige Studenter baade i Stockholm og andre Steder deres hvide „Sejrstegn“ hjem paa Hovedet og ikke som før i en Pakke.

„Barnestreger“, siger nogle, og andre kalder det Forfængelighed. Men, har man selv en Gang været Student, og senere haft den

Lykke at leve sine Studenterminder om igen med yngre Generationer, saa ved man, at unge Piger ikke hovmoder sig mere end unge Mænd over deres Studenterhuer, og at de ligesaa ærlig har fortjent alt hvad der kan skaffe dem en virkelig barnlig Glæde paa deres Eksamensdag.

Foruden Den kvindelige Studenterforenings mere officielle Arbejde, udføres der af den en hel Del privat Kammeratvirksomhed, der ikke har mindre Betydning, fordi den unddrager sig al Redegørelse. En ikke ringe Kontrol øves der — naturligvis ad Frivillighedens og Venskabets Vej — mellem Kammeraterne indbyrdes. Selv om den uhyggelige Udelukkelsesparagraf aldrig er kommen til Anvendelse, kan man dog tale om Disciplin indenfor Foreningen. Med Hensyn til at vække og styrke den indbyrdes Ansvarsfølelse, har forøvrigt den kristelige Studenterbevægelse, der forholdsvis har berørt Nordens kvindelige Studenter meget stærkt, spillet en fremragende Rolle.

Foreningen har navnlig stræbt at vække *Borgeraanden*, og dette ikke alene ved at pleje den Solidaritetsfølelse mellem Kammerater, som er den vigtigste Forudsætning herfor, men ogsaa ved at meddele den formelle Øvelse, som kræves hos enhver, der vil tage aktiv Del i det offentlige Liv. Ogsaa derfor har Foreningen søgt at fremme sine Medlemmers Interesse for Studenterlivet i dets Helhed, noget som visselig ikke udgør den mindst vigtige Side af et Ophold ved Universitetet. Vore Dages nyvakte politiske Interesser i Kvindeverdenen frembringer jo en med hver Dag voksende Trang til udviklede Kvinder, og særlig til saadanne, som ved at erhverve sig deres Dannelse sammen med Mænd, ogsaa har faaet Indblik i Mændenes Metoder og Maade at arbejde paa.

Lydia Wahlström.
(Efter Dagny).

Dansk Kvinderaad

afholdt sin ekstraordinære Generalforsamling Lørdag d. 24nde September og Lørdag d. 1ste Oktober. Skønt Generalforsamlingen begge Dage strakte sig over ca. 4 Timer, blev Dagsordenen dog ikke udtømt, men et Par mindre væsentlige Sager blev henlagt til et senere almindeligt Møde. Paa Dagsordenen var nemlig gennemgribende Lovændringer forelagt af det dertil i Foraaret nedsatte Lovudvalg. Disse blev drøftet meget indgaaende, men ved Afstemningerne var der